

David Šenk – Gibsonovo kontinuum

Studený vítr mě nemilosrdně porcuje jako řezník. Trhá mi od úst kouř cigarety, sviští kolem aerodynamických tvarů oprýskaného fordu, o který se opírám. Hledám v noci znamení, že čekáme na správném místě. Jsem vyčerpaný, nezbývá ve mně ani místo pro naději.

Vychází Měsíc a poušť náhle ožívá panoptikem stínů. Ušchlé trsy trávy vykukují za kameny a připomínají Navahy před tím, než začali prodávat bižuterii. Zašlápnu cigaretu a složím si ruce na prsa.

Frankie se uvnitř vozu snaží naladit Fusion Plant, stanici dvou pošuků, Martyho a Klause, kteří se domnívají, že jazz je lék na všechny trable světa a kytarový mág Miles Growman je nejdůležitější postavou lidských dějin. Oba je znám ze San Franciska; když jsem dal pobřeží vale, jeli se mnou. Utíkali jsme před přívaly vody, imigrantů a násilí a šílenství a oni žvanili o zářivé budoucnosti, která nás měla v Nevadě čekat. Utíkal jsem i před MU a její posedlostí.

Obstarožní samsung plechově chrastí, zkreslená hudba připomíná zvukové efekty filmů populárních v dobách, kdy galon benzínu stál méně než pytlík smažených brambůrků. „Jsou dvě hodiny ráno,“ říká zrovna Klaus. „Nedostatek vitamínu C vás může připravit o možnost komunikace s vašimi bližními. Těm, kteří nemohou nebo nesmějí spát, proto nabízíme náš ovocný hudební koktejl.“

„Do hajzlu!“ zakleje Frankie, ozve se tlumená rána a rádio ztichne. Trhnu sebou a otočím se. Frankie vylézá z vozu. Připomíná lednici, je mohutný a hranatý. Oči má po otci, chladné, šedivé. Bradu a nos míval po matce, teď však vypadá spíše jako Jason Millson, stárnoucí hvězda country music. Chybí mu už jen kovbojský klobouk, flanelová košile a sluneční brýle se zlatými obroučkami.

„Jak dlouho tady ještě budeme tvrdnout?“ ptá se netrpělivě.

Pokrčím rameny, podám mu cigaretu.

Kouříme.

Nancy nevypadá dobře. Má propadlé tváře, její kůže připomíná kokain naporcovaný kreditkou vašeho kámoše. Upírá na Frankieho

pomněnkové oči, slepené blondáté vlasy rámuji obličej s odevzdaným výrazem.

„Až umřu, tati,“ slyšel jsem ji jednou šeptat, „pohřbete mě prosím za stodolou, víš, vedle vraku toho zrezlého traktoru.“

„Ty přeci neumíráš,“ říkal tenkrát Frankie, ale dnes už by se na to nezmohl.

Dnes by jen přikývl a pokusil by se usmát. Takhle: koutky by mu na chvilku vystřelily nahoru, vystoupily by mu šlachy na krku a pravačkou by se podrbal na hrudi.

„Strýčku Kelly,“ řekne Nancy, když Frankie odejde do kuchyně. „Sehnal jsi mi to?“

„Ne,“ řeknu. „Nesehnal. Peterson už měl zavřeno.“

„Lžeš,“ prokoukne mě okamžitě. „Starej Peterson nikdy nezavírá. Radši by si nechal vrtat koleno.“

„Máš pravdu,“ přikývnu.

Ve dveřích se objeví Frankie a podezřívavě si mě prohlíží.

„Strýček Kelly se chce vrátit zpátky do San Franciska,“ řekne Nancy. „Za Jill.“

„Cože?“ vyhrkne Frankie. „Ty ses zbláznil!“

Nancy je potvora. Usmívá se na mě jako laborant na myš v bludišti. Ví, že ji smrt může obejmout takřka kdykoli a zatancovat si s ní valčík.

Pokrčím rameny. Dovede být zlá, zkouší, co všechno vydržíme.

„Tak si jeď,“ řekne Frankie, postaví vedle Nancy šálek s čajem a posadí se ke mně na gauč. „Stejně se nedostaneš přes hranice. Magore.“

Zvednu se a odcházím ven na verandu. Nancy mě požádala o prášky na spaní. Dělán, že nevím, že je chce všechny spolykat. Nemůžu se přinutit přestat na to myslet. Zapadá slunce. Obloha i skály na severu jsou v jednom ohni. Očouzené trosky Hawka, který spadl před půl rokem na Frankův pozemek, připomínají ruiny puebla, které jsem jako malý viděl v Arizoně.

Kostel v Rafaelu stojí vedle ohromného nákupního centra. V neděli je parkoviště obchoďáku zaplněné vozy věřících, rodiny jdou

z kostela přímo na nákupy. Jako by bylo vše při starém, jako by o pár set mil na západ nezuřila válka

Frankie tlačí Nancy na vozíku. Na kolenou má složenou deku, venku je o poznání tepleji než v kostele, i když je obloha zatažená a schyluje se k bouři. Nancy najednou vykřikne, v žíлах mi z toho tuhne krev. Frankie hledá po kapsách injekci. Kousek od nás stojí dvě malé děti, lízají zmrzlinu a sledují Frankieho, jak odhrne Nancy z krku vlasy a píchne jí dávku sedativa. Ukazují si na její nášivku a pošklebují se.

Když Nancy opět otevře oči, jsou prázdné, chladné, připomínají hladinu Atlantiku, zaplavený New York a Boston.

„Franku,“ řeknu a můj bratr sebou škubne, jako by ho bodla vosa. Takhle mu říkala jen matka. „Franku, vrátím se do San Franciska a přivezu Nancy léky.“

Oblohu proříznoublesky, zarachotí hrom. Frankie něco říká, ale není mu rozumět. Tomu frackovi opodál vypadla zmrzlina úlekem z ruky, kouká smutně na zem a drbe se na hlavě.

„Strýčku Kelly,“ hlesne Nancy, „nedělej to!“

„Je pozdě,“ řeknu, „pojedeme.“ Táhnou je k autu a opírám se do zvedajícího se větru. Čeká nás sto mil a žvásty Klause nebo Martyho. V kufru chrastí žrádlo pro psy a kartony piva. Nancy si vytáhne z přihrádky nějaký srolovaný časopis a roztržité v něm listuje.

Frankie drží křečovitě volant, kotníky mu zbělely jako kůže na tváři Nancy.

„Jill by mi mohla pomoci *jukusei* sehnat,“ řeknu.

Frankie mlčí. Po chvíli natáhne ruku a zapne rádio.

Marty pouští Milese Davise a mezi jednotlivými kusy rozverně rýmuje: „Když vyhořely slumy a všichni táhli z měst, nechal jsem se lásko tvojí krásou svést.“ Vysílají z Austinu. Usadili se v bývalé benzínce Texaco vedle radnice, zabrali zbytky nafty v nádržích a živí s ní obstarožní generátor Honeywell. V Austinu žije dalších deset lidí, ostatní před lety zmizeli na jih, nebo je vymlátila japonská zimnice, která měla na svědomí i Frankieho ženu Jane. Nancy zasáhla až druhá vlna – ta, co nezabíjí hned, ale postupně.

Nancy spí. Hlava jí spadla na stranu, mírně se pohupuje.

„Kelly,“ zašeptá Frankie, hlas mu ale přeskočí, a tak ztichne. Po chvíli: „Nechci zůstat sám, Kelly,“ řekne.

Odházím v noci. Motor nastartuji až dole na silnici – z farmy je to z kopce po šterkové příjezdové cestě. Zapnu světla a šlápnu na plyn. Oči se mi kličí, Frankie se mě snažil večer opít whiskou, otupit a zviklat. Marně.

Do Austinu dojíždím, když svítá. Serpentina, dolů z kopce, vypnout motor, zatáhnout brzdu, zavřít oči. Spát.

„Kelly?“ klepe kdosi na okénko.

Otevírám oči a vidím Klause v dlouhém koženém kabátě s brokovnicí na rameně.

„Co tady děláš?“ zeptá se, když vylezu ven a protáhnu se. Bolí mě záda, mám vyschlo v ústech a klepu se zimou.

„Jedu do Franciska,“ řeknu.

„Do San Franciska,“ zopakuje a usměje se, jako by to byl jeden z těch lepších vtipů, co v poslední době slyšel. „Ty ses posral,“ dodá, když si všimne, že to myslím vážně. Sjede mě pohledem, pokývá hlavou a táhne mě do jejich doupěte.

Padnu na odrbanou pohovku a za chvíli držím v ruce kafe. Ve skleněné kukani, která v minulosti sloužila jako kancelář šéfa pumpy, sedí Marty u mikrofonu a šermuje rukama.

„Už se do toho zase dostal,“ řekne suše Klaus. „Dvacet sedm hodin v kuse.“

„Maniak,“ přikývnu.

„Je to kvůli Nancy?“ zeptá se mě později Marty, když Klaus převezme mikrofon.

Přikývnu. „Nemohl jsem to tam vydržet, připadal jsem si, jako bychom byli už mrtví a čekali v očistci na poslední soud.“

„Ale v San Francisku ti nikdo nepomůže. Už to není takový, jako když jsme odešli my. Občas nám zavolaj lidi, který odtamtud nedávno zdrhli – je to peklo, Kelly.“

„Roberts Creekje ale smrt, Marty. Stejně jako Austin,“ pohlédnu mu do očí. „A ty to víš,“ dodám. „Smrt zaživa je horší než peklo.“

Zvedne se a zmizí poklopem v podlaze. Nikdy jsem tam dole nebyl, nikoho tam nevodí. Myslím, že tam mají věci z rabování v Berkeley.

„Tu máš,“ řekne, když se vrátí. „Nevim, jak to funguje, ale našli jsme toho pár kousků v troskách univerzity.“

Vypadá to jako třípalcová maketa zvonu na hajzlík. Držadlo je z nějakého umělého vlákna, spodní část je kovová.

„Stiskneš to v ruce,“ řekne Marty, „a zmizíš.“ Nervózně zavrčí, když vidí můj nechápavý a pochybovačný výraz.

„Jako nějaká kamufláž, nebo co?“

Pokrčí rameny. „Je to jedna z těch divnejch věcí, který armáda vyvinula pro operace v Asii. Vojáci tomu říkaj Gibskon.“

„Gibskon?“ zopakují nechápavě.

„Gibsonovo kontinuum. Uvnitř je nějakej generátor elektromagnetické pulsy a něco, čemu říkaj polarizační médium. Párkrát mi to zachránilo kejhák.“

Z Austinu jedu dva dny na jih a pak po šestce na jihozápad do Independence. Město je technicky vzato již v Kalifornii, ale Sierra Nevada, pohoří táhnoucí se od Rena až k Los Angeles na jihu, slouží armádě jako přirozená hranice. Za ní je válečná zóna Japonští emigranti a čínští starousedlíci se rozhodli vyhladit jeden druhého do posledního muže. Vzhledem ke kritické situaci ve všech přímořských oblastech nedokázala vláda včas zakročit a dodnes neví, jak se zachovat k šílenství lidí na svém území.

Pro *Hawka*, který spadl Frankiemu na pozemek, si armáda nikdy nepřišla. Většinu toho, co mělo v troskách nějakou cenu, Frankie prodal nebo vyměnil za sedativa a drogy pro Nancy. V batohu mám velkou tubu XXTC, noční kukátko a na tlustém řemeni se mi houpe malý taktický samopal.

Auto nechávám v polorozpadlé garáži u malého domku na okraji města

„Co tady chceš?“ ozve se, když se objevím znovu venku.

Dívám se do hlavně lovecké kulovnice. Muž, který drží prst na spoušti, je o hodně mladší než já. Má blondáté vlasy, modré oči a

vystrašený výraz. V okně v přízemí zpoza záclony vykukuje malý kluk, který jako by mu z oka vypadl.

„Odhod' ten kvér,“ sykne.

„Chci někomu pomoci,“ volím opatrně slova. „Jsem z Roberts Creek ze severu. Moje neteř je těžce nemocná.“

„Odhod ten kvér,“ zopakuje. Hlaveň pušky se trochu zvedne a dítě z okna mizí, jako by tušilo, co bude následovat.

Položím opatrně samopal na zem. Muž udělá krok ke mně, natáhne nohu a snaží se zbraň odkopnout pryč. Když je nejvíce natáhnutý a v záklonu ztrácí stabilitu, vrhnu se na něj. Spadne na záda, pažbu mi zaryje pod žebra. Válime se po zemi, snažím se mu vykroutit pušku z ruky. Drží ji však v železném stisku a mně docházejí síly. Jednu ruku si uvolní a udeří mě do prsou. Zalapám po dechu, další rána a další, před očima mám mžítiky. Naslepo mávnu rukou, ozve se ošklivé lupnutí a muž vykřikne bolestí. Přerazil jsem mu nos. Silně krvácí, dva tmavě rudé pramínky mu tečou kolem úst a tvarují je do překvapeného ó, jak vystřiženého ze slabikáře.

Vytrhnu mu pušku a odskočím od něj. Teprve nyní mi dochází, že v ní není zacvaknutý zásobník.

Muž na zemi vzlyká. Třeše se. Podám mu ruku a pomohu mu na nohy. Dveře domu se otevřou a kluk vyběhne ven.

„Běž domů, Same,“ řekne unaveně mladík. Kluk se ho chytí za ruku a vyzývavě si mě prohlíží.

„Mírím do San Franciska“ řeknu. „Myslel jsem, zeje to tady opuštěné.“

„Chceš se nechat zabít?“ ušklíbne se.

Mávnu rukou, otočím se a pomalu se vydám k horám. Nemá cenu to někomu vysvětlovat. „To auto už nebudu potřebovat,“ křiknu.

„Počkej,“ – doběhne mě a chytne za rameno. Ucuknu, při naší potyčce mi ho docela slušně zvalchoval. „Hory nepřejdeš, neznáš to tady.“

Zastavím se.

Odvede mě do domu. Umyje si obličej a ošetří zlomený nos. Zvědavě se rozhlížím. Nábytek je zaprášený, na stole je hromada knih a mezi nimi talíře s nedojedeným jídlem. Kluk se schová do rohu do velkého prošoupaného křesla

„Podívej,“ řekne muž a rozloží na stole mapu. V rychlém sledu zapíchne prst do vrcholků Sierry. Pokrčím rameny. „Ty čísla jsou v metrech,“ řekne a já se to snažím přepočítat na stopy. Vycházejí mi obrovská čísla.

S nosem přelepeným náplastí vypadá jako uličník, co spadl ze stromu na sousedovic pozemku. „Nemáš šanci. A kromě toho jsou hory plné medvědů.“

„Co navrhuješ?“

Odvede mě do zadního pokoje a otevře okenice. Za domem je zpustlá zahrada pokřivené stromy obrůstá plevel.

Ve velké dřevěné stodole stojí několik zemědělských strojů, starý chevrolet a vedle něj cosi, zamaskované hromadou hadrů a sítí.

„Jsme z Bakersfieldu,“ řekne muž. „Když šlo do tuhýho, vzali jsme nohy na ramena a letěli sem, k mým rodičům.“

„Letěli?“ zopakují nevěřicně.

„Jsem sportovní pilot.“

„Je to Bell K-430,“ říká Sam důležitě. „Vytáhne to na dvě stě mil za hodinu.“

Pomáhám z vrtulníku stáhnout maskovací síť.

„Můžu tě vzít do Fresno, možná až do Mercedu, pak si budeš muset poradit sám,“ říká muž. Otevře dveře, vlez do kabiny a něco kontroluje na displejích. „Musíme nechat nabít baterii a sehnat palivo.“

„Kde chceš vzít kerosen?“

Chvilí mlčí.

Sam běhá kolem s rozpaženýma rukama, shazuje bomby a střílí ze svého fiktivního letounu na nepřátele.

„Myslím,“ řekne nakonec muž, „že bychom mohli zkusit Death Valley. Všichni odtamtud zmizeli už dávno.“

Vyjíždíme po obědě; za chevroletem je připojená pomačkaná cisterna, Sam se vrtí na sedadle mezi námi, povídá si s odrbaným plyšákem.

„Co jí vlastně je?“ zeptá se mě muž. „Tvoji neteři?“

„Japonská zimnice,“ řeknu a on semkne rty a přikývne.

„Na tu zemřel děda tati?“ zeptá se Sam. „A máma?“ Muž ho pohladí po hlavě a věnuje se řízení.

„Proč to radši nezkusíš ve Vegas?“ řekne po chvíli.

Ušklíbnu se. Míříme přímo na východ, slunce se odráží ve zpětném zrcátku. Sežehlá tráva kolem silnice má barvu Samových vlasů.

Za rozpadajícími se ploty se tu a tam pase dobytek. Zavřu oči a snažím se na nic nemyslet. Vidím Frankieho a Nancy, jak sedí na verandě. Frankie pije pivo, Nancy má v uších sluchátka a poslouchá Rolling Stones.

„Na černém trhu stojí léky kolem třiceti táců,“ přemýšlím nahlas.

„Je jednodušší vydat se do San Franciska a nechat se tam oddělat?“

„Když nemáš prachy, tak jo. Možná mě oddělaj, ale možná taky ne. A pak to všechno bude mít smysl,“ řeknu potichu. „Pak to možná bude mít smysl.“

Silnice je rovná jako pravítko.

Nepotkáme ani živáčka Všude je klid, celá země jako by spala

Asi za hodinu projíždíme Panamint Springs a vstupujeme do Death Valley. Globální změna klimatu se v Údolí smrti nijak neprojevuje. Stále je to jedno z nejsušších a nejnevlídnějších míst na Zemi. Pro lidi z Floridy, Havaje anebo Nizozemí to musí být ráj, jejich domovy pohltila voda, v jejich obývacích teď plavou ryby.

Na chvíli zastavíme ve stínu, motor běží na volnoběh a sálá jako vysoká pec. Všichni tři močíme na rozpálenou skálu, v nose nás štípe čpavek, v krku prach.

Na letiště ve Furnace Creek přijíždíme až kolem páté odpoledne. Kvůli přehřívání motoru jsem museli zastavovat snad každých pět mil.

Letiště je zdevastované. Budova administrativní správy má vymáčená okna jediný hangár zeje prázdnotou. Několik opuštěných vozů je pokryto silnou vrstvou prachu, pneumatiky mají přitavené k asfaltu.

Muž zacouvá s cisternou k hangáru, vystupuje a prohlíží si čerpací stojan. Odšroubuji uzávěr na cisterně, muž vnoří speciálně

tvarovanou hubici do otvoru a stiskne spoušť. Ozve se kovové klapnutí a pak je ticho.

„Musíme najít záložní generátor,“ pokrčí rameny a vydává se na průzkum.

U zdi hangáru jsou vyrovnané náhradní díly, pneumatiky a kusy tvarovatelného plastu.

„Mám to,“ zavolám, když generátor objevím. Zatáhnu za červenou startovací páku a po chvíli hangár rezonuje na hluboké frekvenci naftového motoru.

Vrátím se k cisterně. „Kolik toho budeme potřebovat?“ zeptám se.

„Všechno, co tady bude. Na hodinu letu je třeba asi šedesát galonů.“

Počítám v hlavě vzdálenosti. Do Mercedu je to z Independence nejméně sto mil. Najednou se ozve výstřel. Leknutím sebou trhnu, otočím se se samopalem v ruce. Před hangárem stojí džíp a vedle něj vojenská hlídka

Muže za cisternou nemůžou vidět, ale mě mají na mušce.

„Za rabování je křeslo,“ zakřičí jeden z vojáků. „Odhoď zbraň a vylez ven.“

Srdce se mi rozbuší, poleje mě studený pot.

„Dělej,“ houkne voják a udělá krok směrem ke mně.

Kde je Sam? bleskne mi hlavou. Muž je přitisknutý k cisterně a nepatrně na mě kývne. Hodím samopal na zem směrem k němu.

Pomalou vycházím ven z hangáru. Řidič je vykloněný z okénka a usmívá se. Druzí dva vojáci mě sledují hlavněmi.

„Svině,“ zavrčí jeden a uhodí mě pažbou do břicha. „Kvůli takovejmu, jako seš ty...“ Mám zatnuté svaly, předstírám bolest, ohnu se a čekám další ránu. Ta okamžitě přijde. Zachytím mu nohu a zkroutím ji. Voják padá na zem, kopnu ho do hlavy a z ruky mu vyrazím zbraň. Z hangáru zarachotí výstřely, na boku džípu se objeví nepravdělná linka průstřelů. Řidič vykřikne bolestí; druhý voják udělá kotoul, ukryje se za převrácený barel a opětuje palbu.

Jeden výstřel mě škrábne na spánku, po tváři mi teče krev. Schovávám se za džíp, opatrně vylezu na korbu a malým okénkem šmátrám v kabině. Nahmatám řidičův revolver a vystřelím skrz

přední sklo. Rozprskne se jako rachejtle na obloze při oslavách Dne nezávislosti, kulka se zaryje vojákovi u barelu do zad.

Sama hledáme skoro půl hodiny. Je zalezlý ve sklepě správné budovy. Krčí se v rohu, když mu posvítíme baterkou do očí, zakryje si je plyšákem.

„Už je to dobrý,“ řekne jeho otec, chytne ho za ruku a táhne ven.

Původně jsme chtěli v Údolí smrti přespát a vrátit se do Independence až druhý den. Kvůli incidentu s vojáky jsme však nuceni změnit plán.

Řidič je mrtvý, má prostřelený krk. Druzí dva jsou v pořádku. Voják u barelu má neprůstřelnou vestu a můj zásah mu jen vyrazil dech a jeho kolega se jistě brzy probere z bezvědomí.

Dohadujeme se, co s nimi. Nakonec vymontujeme vysílačku z jejich vozu a klepety je připoutáme ke korbě.

V kabině chevroletu pak prohlížíme mapu. Hlídka pravděpodobně přijela z vojenské základny u Darwinu. Musíme zvolit alternativní cestu zpět.

„Můžeme to vzít tudy,“ navrhnou přerušovanou linku cesty skrz Warm Spring Canyon.

„Za chvíli bude tma jak v pytli,“ upozorní mě muž. „S tou cisternou v závěsu to tam bude o hubu.“

„Co se s nimi stane?“ zeptá se později Sam, když se pomaloučku ploužíme po šterkové cestě kaňonem. Stěny jsou ohlazené, ostrý kužel reflektorů odhaluje pestrobarevné vrstvy usazenin.

„Zavoláme na základnu, ať si pro ně přijedou,“ řekne mu otec. „Nemůžeme je tam přeci nechat, aby se upekli, až zítra vyjde slunce.“

Sam se usměje, opře se o mě a spí.

Na vrcholcích hor je sníh, blyští se v měsíčním svitu.

V kabině je zima, choulím se do svého kabátu. Od pusy mi jde pára. Muž se soustředí na řízení. Neustále kontroluje čas a kleje. Nenávidí každou sekundu, kterou musí jeho syn strávit sám. Přesto se mi zdá, že své nabídky nelituje. Je vidět, že létání miluje, jeho pohyby jsou přesné, souhra paží a nohou na pedálech je dokonalá.

Jsem unavený. Dnešní den začal snad před sto lety. Helikoptéru jsme natankovali hned po návratu, připojili dobitou baterii a ihned se vydali na cestu.

Myslím na vojáky v Death Valley. Je mi líto jejich mrtvého druhá je mi líto našeho světa Usínám a moje podvědomí pracuje na plné obrátky ve snaze uchránit mě před depresí.

Probudí mě mlaskavé zvuky. Trhnu sebou a vyděšeně se rozhlédnu.

„Klid,“ řekne chladně pilot. „Za chvíli budeme z dostřelu.“

Přitisknu tvář k oknu a zadívám se dolů. Pod námi se tu a tam objeví malý ohnivý terčik, kulky se neškodně odrazí od pláště z uhlíkových vláken.

Svět pod námi připomíná apokalypsu. Hoří a zdá se, že každou chvíli exploduje.

„Blížíme se k Mercedu.“

Přikývnu, seberu batoh a přitisknu si ho na prsa

„Kolik času budeš potřebovat?“ zeptá se mě znenadání.

„Jak...“ začnu, ale netrpělivě mě přeruší.

„Zpátky se sám nedostaneš. Přiletím pro tebe.“

Chvíli si hledíme do očí. Může mu být tak dvacet pět, snad třicet. Povzbudivě se usměje. „Tři dny?“ zeptá se.

„Dobře,“ řeknu a automaticky se podívám na hodinky.

Přistáváme na poli pár mil za městem.

„Budu tady čekat jen půl hodiny. Přesně od dvou do půl třetí,“ řekne.

„Platí,“ podám mu ruku. „Budu tady.“

Plížím se nocí. Merced je rozstřílený, centrum je vybombardované, z trosek stoupá dým. Několikrát zahlédnu vojenský transportér a vidím skupinky uprchlíků, jak se, podobně jako já, snaží splynout s tmou. Zakopnu o cosi měkkého a posléze si uvědomuji, že ulice jsou plné těl. Ve vzduchu je cítit putrescin a kadaverin. Chce se mi zvracet. Schovávám se na chvíli ve vstupní hale malého domku s vyraženými dveřmi a spolýkám několik tablet XXTC.

Nesmím ztratit ani minutu.

Na okamžik mě zachvátí panika: Nancy zemřela, Frankie kope hrob u stodoly. Na čele se mu leskne pot, utírá se do rukávu a ztěžka oddechuje... Zmateně se rozhlížím, ale ten nepříjemný pocit je najednou pryč. Droga se mi dostává do krve. Vše se jakoby prosvětlí, barvy noci jsou sytější, obrysy věcí vystupují z tmavého plátna jako trojrozměrná hříčka na surrealistickém obraze.

O několik bloků dále stojí uprostřed silnice dodge s otevřenými dveřmi. Za volantem je zhroucená postava, přední sklo je rozstřílené.

Vytáhnu mrtvého muže ven a posadím se opatrně na jeho místo. Krev již zashla, i když volant stále lepí jako mucholapka

Když se zvedla hladina světového oceánu, Čína obsadila jižní dvě třetiny Japonska pod pláštěm humanitární pomoci. Ze severu přišli Rusové.

Ti, co mohli, uprchli do Států. Vezli s sebou zárodky nemoci, která čekala v usazeninách v zátokách, kam expandující firmy v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století vypouštěly syrový průmyslový odpad...

Jak dlouho může Nancy té nákaze odolávat? Jak dlouho jí může odolávat Amerika? Kolik času všichni máme?

Dvacet procent obyvatelstva Kalifornie povražдила první fáze epidemie. Další porci má na svědomí vyhlazovací válka Japonců s Číňany (neoficiálně podporovanými Pekingem). A bombardéry armády.

Jedu po zastrčených okreskách, vyhýbám se hlavním tahům. Reflektory vozu jsou nefunkční, a tak mžourám skrz kukátko na levém oku. Stromy podél cest připomínají lidská torza, tu a tam stojí opuštěné auto.

Obzor na severu pulzuje jako stroboskop, na San Jose dopadají bomby.

Snažím se naladit nějakou stanici, ale éter je plný jen kódovaných šumů znepřátelených stran. Broukám si *Jsem smutný kvůli tobě*. Přemýšlím, proč mi ten muž z Independence pomohl. Snad proto, že kvůli zimnici přišel o rodinu.

Svítá.

Podjíždím státovku, na chvíli zastavím a dojdu si ulevit.

Pod mostem jsou nějací lidé. Všímám si jich, teprve když se vracím do vozu. Jsou zabalení do dek, choulí se k sobě u jednoho z pilířů. Jeden z nich má pušku.

Jdu pomalu k nim. „Zdravím,“ řeknu výrazně a zvednu ruce.

Jsou to indiáni. Nabízím jim cigarety. Jejich vrásčité tváře mají neproniknutelné výrazy.

„Potřebuji se dostat do San Franciska,“ řeknu po chvíli.

„Máš peníze?“ zeptají se.

Pokrčím rameny.

„Škoda,“ řeknou.

„A kdybych měl?“

„Jenže ty je nemáš.“ Hypotetické debaty jsou pro ně očividně plýtváním času. Po chvíli se jeden z nich slituje: „Kdybys měl, moh bys uplatit vojáky v Hollisteru, aby tě naložili na vlak.“

Armáda tam má mezisklad a vypravuje odtamtud proviant pro předsunutý stanoviště v San Mateu.“

„Dá se na ten vlak nastoupit ještě nějakým jiným způsobem?“
Mlčí, zkouším to dál: „Co přes Oakland?“

Zavrtí hlavou. Všímám si, že jeden z nich má očividně japonskou zimnici. Je zkroucený, tvář se mu leskne potem. Dostávám šílený nápad.

„Co kdybych měl zimnici?“ řeknu. Sevře se mi hrdlo, polknu naprázdno a cítím, jak se mi zauzloval žaludek.

„Pak bys nemusel nikoho podplácet,“ řekne indián. „Kdyby tě chytili, putoval bys do lágru na náklady strýčka Sama“

„No jo,“ řeknu. „No jo.“

V druhé fázi se zimnice přenáší krví. Mladý indián si rozřízne zápěstí a nakape mi trochu té vražedné látky do úst. Tubu s XXTC a Gibskon strčím do igelitáku a nacpu do konečníku, vše ostatní dám indiánům a požádám je, aby mě odvezli do Hollisteru.

Na nic se neptají. Jsem teď jejich pokrevní bratr.

Pálí mě svaly na nohou. Sedím na zadním sedadle dodge a s otevřenou pusou koukám ven. Je krásný den, obloha je modrá jako sen. Jsem nadopovaný, droga ve mně svádí předem prohranou bitvu s postupující nákazou. V hlavě se mi točí jen jediné slovo: Nancy.

Vyhodí mě na hranici města

„Sbohem,“ řeknou, otáčejí vůz a zvedají mračno prachu.

„Díky,“ zašeptám a vydám se do centra

Potkám cestou několik lidí, udiveně si mne prohlízejí a rozpačitě uhýbají pohledy, když se k nim přiblížím. Připomíná mi to tu Rafael.

Když jdu kolem železářství na hlavní třídě, zastaví u mě hlídka Seržant mi dokonce zasalutuje a slušně mě požádá, abych si nastoupil.

Neodporuji.

„Jistě to chápete,“ říká omluvně. „Musíme to zastavit.“

Přikývnu.

Mám v, hlavě prázdno. Nevím, jestli budu schopen jít dál, zachránit Nancy... a sebe.

Je osm ráno. Zbývá mi šedesát šest hodin, pak se cesta zpět do Nevady uzavře a mám strach, že nebudu schopen najít další.

Základna je kousek za městem ve stínu železničního viaduktu, pozůstatku ambiciózního projektu, který měl spojit San Francisco s Los Angeles.

Před dvěma lety se výstavba zastavila ve Fresnu a po trati dnes nejezdí vysokorychlostní vlaky *Siemens Vega*, ale armádní nákladní soupravy. Vozí zásoby, palivo a náhradní díly na frontu. Vozí také nakažené do San Diega, odkud pokračují do lágru v bývalém státním parku Redwood, čtyřicet mil jižně od San Franciska

Zavřou mě do stísněné místnosti s jedním zamřížovaným oknem. Páchne potem, močí a beznadějí. Na dřevěných lavicích odevzdaně čekají tři desítky nemocných.

Svezu se u zdi na zem a zavírám oči. Jsem tak unavený, vyčerpaný, cítím, jak moje tělo úpí, nařiká.

XXTC pomalu přestává působit. Budu si muset brzy vzít další dávku.

Chvěji se zimou a drkotám zuby. Po zádech mi stéká pot, na kůži na rukách mi naskakují malé červené skvrny. Čas přestává existovat, vnímám jen palčivou přítomnost, bolest, vztek a odpor.

Potom nás naženou na nákladní plošinu. Ta nás vyveze na horní platformu. Nacpou nás do posledního vagónu, zaplombují dveře a vlak se dá do pohybu.

Státní park Redwood nemá s tou oázou, jak si ji pamatuji z dětství, již nic společného. Sekvoje a obrovské borovice jsou pokácené a na jejich místech stojí jednoduché sruby pro obyvatele tábora Perimetr je oplocený, vysoké strážní věže jsou rozmístěny v pravidelných intervalech.

Náš konvoj přijíždí k polednímu. Ujímají se nás muži a ženy v bílých pláštích s červenými kříži, na zádech.

„Jak se jmenujete?“ zeptá se mě jedna z nich a pomáhá mi z korby nákladáku na zem.

„Kelly,“ hlesnu.

„Kdy jste se nakazil, Kelly?“

„Včera.“

„Při pohlavním styku?“

Mlčky přikývnu. Rozhlížím se a snažím se zorientovat.

Pohladí mě po rameni a vede k nízké budově přistavěné vedle bývalé stanice rangerů. Je to jídelna

„Jak se jmenujete vy?“ zeptám se, když přede mě postaví talíř s polévkou.

„Sally,“ usměje se.

Lačně polykám tu teplou tekutinu. Sally mě soustředěně pozoruje. Snažím se promluvit, vybičovat k akci. Omluvím se a odejdu na záchod, spolykám dvě tablety.

„Sally,“ řeknu pomalu, když se vrátím. „Proč jste tady?“

Zamračí se. „Snažím se pomáhat těm, co to tolik potřebují. Je strašné, že vláda nemá dostatek prostředků na to, aby si všichni mohli dovolit léky...“

Podívám se jí do očí. Je mi trochu lépe. Pokusím se o úsměv. „Chtěla byste mi pomoci?“

„Samozřejmě. Během prvních dnů, než pochopíte, jak to tu chodí, se pokusím vám být neustále nablízku a se vším vám pomáhat.“

„Dobrá,“ přikývnu.

Po obědě mě zavede k registraci. Přidělí mě ke skupině, která staví sruby – každý den do tábora přijíždí několik desítek nakažených, tábor je třeba rozšiřovat. Druhá fáze japonské zimnice může trvat i několik let. Ti, kteří jsou zde již delší dobu a nemoc z

nich vysála již všechnu vitalitu, nepracují. Leží na pryčnách ve srubech, oči zapíchnuté do stropu. Připomínají mi Nancy v jejích slabších chvílích.

Nevadě lágry nejsou. V Nevadě žije nyní jen asi pět set tisíc lidí, z toho většina v Las Vegas, zbytek v Renu a Carson City. Nemocní jsou úředně evidováni, nosí na viditelných místech oranžové nášivky, mají zakázaný volný pohyb.

Nevadě jich je možná jen sto. V Kalifornii jsou jich tisíce a Redwood není jediný lág, do kterého jsou zavíráni, aby se epidemie dostala pod kontrolu. Vláda nechce, aby se opakovala situace s AIDS.

Stavíme sruby u Sempervirenského potoka Slunce škodolibě žhne, skvrny na rukou mi pulzují jako spáleniny. Jsem neklidný, čas neúprosne běží.

Od pěti máme volno. Odejdu do srubu, kde mám přidělený kavalec. Někdo na mě mluví, ale ta slova mi nedávají smysl. Motá se mi hlava hučí mi v uších. Je mi zle. Strašně zle.

Propadám se do bezvědomí.

Když otevřu oči, sklání se nade mnou Sally.

„Chvála bohu,“ řekne a otře mi obličej jemným šátkem.

„Sally,“ zasípu a pokouším se vstát. Tlačí mě zpátky.

„Zůstaň ležet, Kelly.“

Prudce jí odstrčím ruku. Odstoupí, v očích zvláštní pohled, směs ostražitosti a rozladění.

Vstanu a jdu ven. Jde za mnou.

„Potřebuji se dostat do San Franciska,“ řeknu a pozoruji, co to s ní udělá. Frankie, Nancy, Klaus a Marty, ten muž z Independence, indiáni pod mostem a teď Sally. Každý reaguje jinak. Pro každého je svět něčím jiným, sumou počítků, doteků a vůní, které naše mozky interpretují tak odlišnými způsoby.

Řeknu Sally o Nancy. Vyslechne mě a kroutí hlavou.

„Jsi blázen,“ řekne. „Blázen! V San Francisku léky neseženeš. Z města nic nezbylo, je zpola zatopené, zpola zničené bombardováním. Je to džungle ovládaná na jedné straně Číňany a na druhé straně bojůvkami Japonců. Do toho ještě připočítej *Svobodné Američany*.“

Jistě, řeknu si v duchu, *Svobodní Američané*.

Mlčím, se založenýma rukama si ji prohlížím. Je malá, má kulatý, dobrosrdečný obličej. Položím jí ruce na ramena „Jsou hlídky i na severu? A co na západě?“ ptám se potichu a vkládám do hlasu všechnu naléhavost, které jsem schopen.

„Nejsou, ale nikam se nedostaneš. Park je odříznutý na severu vodou.“

Zavrtím hlavou a snažím se vzpomenout. „Co když půjdu po hřebenové cestě přes *Ocean View*?“

„Nikam se nedostaneš,“ zopakuje.

„Musí to jít,“ trvám na svém.

„Počkej tady,“ řekne nakonec a odejde. Přemýšlím, jestli mě šla udat.

Vrátí se s postarším mužem ve vojenském mundúru. Mám chuť ji zaškrtnout, ale muž ke mně přistoupí a podá mi ruku. Překvapeně ji přijmu.

„Willy Hart,“ řekne.

„Můj otec,“ doplní Sally.

„Pojďte se mnou,“ řekne Hart. Venku nastoupíme do džípu a jedeme nocí na západ.

„*Last Chance Road*“ čtu na dřevěné desce. Silnice poslední naděje.

Asi po dvaceti minutách cesta najednou končí. Tam, kde před několika lety začínalo údolí, je dnes moře. Reflektory osvětlují provizorní dok s několika čluny.

„Vemte si ten malý,“ řekne Hart.

Stojím nevěřícně vedle vozu a svírá se mi srdce.

„Hodně štěstí,“ řekne Sally, stoupne si na špičky a dá mi pusu na tvář.

Podívám se Hartovi do očí a vidím v nich to samé, co tam má Frankie. Bude to jeho žena? Jeho další dítě?

Neptám se. Nechci to vědět. Stisknu nabízenou ruku.

Pluji kolem pobřeží. Svět se houpe, mám halucinace, vidím ve tmě tváře se škodolibými úsměvy, Nancy, skály kolem Roberts Creek.

Okolo půlnoci vplouvám do sanfranciského zálivu. Kdykoli mě může odhalit pobřežní hlídka, ozve se dunivá rána a řízená střela roztrhá můj člun na fragmenty o velikosti čtvrtáku... Most *Golden Gate* je pryč, stejně tak jako ten do Oaklandu. Vyhodila je do vzduchu armáda, aby město izolovala, aby se nešířila zimnice ani násilí, které město zachvátilo.

Mým cílem je zatopená budova *Marině Specialities* nedaleko mola 15.

San Francisco již není městem. Těch padesát čtverečních mil přerozdělila voda na skupinu ostrovů, poloostrovů, močálů a bažin, v kterých místo pohádkových stvoření řadí posedlí Asiaté.

Nemám žádnou jistotu, že Jill bude tam, kde jsem ji před rokem a půl nechal. Je jedna z těch, kteří nikdy neodejdou. Je jako divoká rostlina, které prospívá jen určité klima a nejde přesadit a pěstovat doma v truhlíku na verandě. Je jedním ze zakládajících členů hnutí *Svobodní Američané*, kteří zatvrzele trvají na svých občanských právech a odmítají se komukoli a čemukoli přizpůsobovat a opustit místo, které v minulosti bylo synonymem liberálních názorů, kulturní a společenské autonomie, nezávislosti a tolerance.

Seznámili jsme se při natírání Transamerican Pyramid speciálním fotonátěrem, který měl snížit náklady na klimatizaci. Zavěšení na sedácích jsme tím svinstvem natírali celou budovu a doufali, že si ty prachy budeme moci užít, že nám ty chemické sračky, které jsme dýchali, nesežerou plíce.

Z moře vyčuhuje jen kousek střechy bývalého nákupního centra

Zachytím se římsy a vyhoupnu se na malou plošinu požárního schodiště.

Několik schodů pode mnou se vlní voda Udělám první krok dolů. Pak další, voda mi stoupá ke kolenům.

Jsou dvě ráno. Zbývají mi dva dny.

O patro níž projdu improvizovanou přechodovou komorou.

Doupě je prázdné, ale zdá se, že zde Jill stále ještě bydlí. Motor filtrační jednotky potichu běží, upravuje vodu do nádrže zavěšené pod stropem a čistí vzduch.

Přepadne mě klaustrofobie a strach, že okna nevydrží, provalí se a voda mě rozmačká na maděru. Přejedu prsty po fólii, která je na skle přilepená, a trochu se uklidním.

Cítím, že mám hlad. Klíží se mi oči a motá se mi hlava. Sedím zabalený do deky, mokré oblečení suším na židlích a stole.

Nemám ani sílu vzít si další dávku XXTC.

Zdá se mi o horách a sněhu. Brodím se závějemi, prsty mi černají, umrzají. Za krk mi padají ohromné vločky.

„Ty máš zimnici!“ slyším hlas Jill. „Ty máš, kurva, zimnici!“

Snažím se zaostřit, stabilizovat realitu.

Jill se nade mnou sklání, její oči mě propalují vysokofrekvenčním laserem. Má na sobě neoprén, v ruce drží ploutve.

„Rád tě vidím, Jill,“ sípu.

Vrhne se na mě a přitiskne se celým tělem. „Ty hajzle!“

Chvilí mě kolíbá a pak se odtáhne, aby mi viděla do očí.

„Proč ses vrátil?“

„Kvůli Nancy,“ řeknu.

MLčí.

„Myslela jsem...“

Zavrtím hlavou a v rychlosti jí rekapituluji svoji cestu.

Je vyděšená, zklamaná, nadšená, rezignovaná a plná energie. Všechny tyto protichůdné pocity zvládá svojí nekonečnou vnitřní silou.

„Vybereme čínskej sklad,“ navrhne po chvíli. „To je jediný místo, kde bysme mohli *jukusei* najít. Všechno ostatní už bylo dávno zplundrovaný.“

„Sakra, Jill,“ řeknu, „to nemyslíš vážně?“

„Proč?“ nechápe.

„Myslel jsem, že v troskách univerzity... možná...“

„Tak na to můžeš zapomenout. Jestli má někdo v San Francisku léky, pak jedině Číňani.“

„Počkej tady,“ řekne a zmizí mi ze zorného pole. Pomalu se zvednu a na záchodě vyndám Martyho dárek a tubu s drogou. Zbývá mi posledních deset tablet.

Jill se vrátí asi za dvě hodiny v doprovodu dvou zamračených mužů. Na stole rozloží mapu centra, překreslenou a doplněnou zvláštními značkami.

„Todle je Kelly,“ představí mě. „Fešák Ron a Křivej Mike,“ ukáže na maníky.

Fešákovi je tak nanejvýš dvacet. Má ostré rysy, špičatý nos a tmavé kudrnaté vlasy. Mike je ostříhaný na ježka, má oválný obličej. Je hranatý a něco mi na něm připomíná Frankieho. Snad jeho pohyby a gesta.

„Akci rozjedeme v pět. Fešáku, tvý lidi přijdou od Hayes Valley. Žlutý si budou myslet, že jste Vietnamci, a nebudou tak ve střehu. My s dodávkama přijedem zezadu, vybereme to a zmizíme. Úniková cesta bude po Van Ness...“

„Tam nás, Jill, rozstřílej na maděru!“ nesouhlasí Fešák. „Bylo by lepší to vzít tudy,“ ukazuje na bludiště na jihu.

„Nezapomínej, že se to tam rojí Japončikama,“ připomene Mike.

„Co je to vlastně za místo?“ zeptám se.

„Bývalý autobusový depo,“ řekne Jill.

„Neboj se,“ poplácá mě po zádech Mike. „Měli sme to v pácu už delší dobu. Potřebovali sme jen popostrčit.“

Navlékneme se do neoprénu, do pusy strčíme filtry, nasadíme brýle a s aquajety projdeme přechodovou komorou. Voda je zakalená, vidím jen několik metrů před sebe. Mám panickou hrůzu, že se mi Jill ztratí, že místo na jih popluji přímo do Oaklandu.

Asi po půl hodině uvidím v temnotě rudé oko. Míříme přímo k němu. Pod ním je vstup do přechodové komory. Dochází mi, že jsme na bývalém jižním nádraží.

Crčí ze mě voda, klepu se jak osika, kašlu, snažím se popadnout dech.

„Seš v pohodě?“ zeptá se mě Mike.

Přikývnu. Trpce se usměje.

Jsmo v centrále *Svobodných Američanů*. Na stěnách visí státní vlajky, fotografie JFK, Bushe a Millera. Je to divná kombinace, ale přeci jen ty obličeje definují Američany tak dobře jako nic jiného.

„Uvařte mu někdo čaj,“ houkne Jill. Od stolu se zvedne mladík s kulatými brýlemi a za chvíli mi přinese kouřící šálek.

Fešák s Mikem brzy odcházejí do terénu. Jill se posadí k jednomu ze tří počítačů a ukazuje mi satelitní snímky města S městem, tak jak jsem ho znal já, to nemá již nic společného.

Nechápu, kde k tak detailním a čerstvým informacím přišli.

„Máme přístup na určitá místa v armádní síti,“ říká Jill. „Nejsme jediný patrioti v Americe.“

„Takže...“

Položí mi ruku na stehno. „Armáda chystá na dnešek ofenzívu u Twin Peaks, takže tam žlutý budou muset poslat posily a uprostřed svého území nebudou útok čekat. Bombardování je součástí ofenzívy u Forrest Hillu a Richmondu.“ Usměje se. „Neboj se,“ řekne a pohladí mě po tváři. Chytnu ji za ruku a prohlížím si její malé prsty.

Ve tři odpoledne se vše dává do pohybu.

Dostávám černou uniformu, samopal s třemi zásobníky a dva granáty. Vezmu si extra dávku XXTC a společně s ostatními šplhám v servisních šachtách po zrezlých žebřících.

Obloha je šedivá, nad vodou se válí hustá mlha. Choulím se do kabátu. Je nás asi třicet. Jdu v předním voji, za námi jedou tři oprýskané dodávky a průvod uzavírá Mike se svými muži.

Bez incidentu se dostáváme na okraj čínského území. Domy všude kolem jsou pobořené, trosky zčernaly a drolí se na prach, který štípe a pálí v nose.

Myslím na to, co mi Frankie řekl při cestě domů z Rafaelu. „Vrátím se, Frankie,“ zašeptám. Jill na mě mrkne.

Po obloze přeletí letka *Hawků* a za chvíli jsou slyšet exploze bomb dopadajících na čínské pozice jen několik mil odtud na západ.

Ozve se střelba. Fešákovi lidé zahájili akci.

Jill zvedne ruku se zaťatou pěstí. Ještě ne, dává všem znamení. Nemůžu to napětí vydržet a obdivuji její klid.

Ulice před námi je zabarikádovaná, uprostřed je průjezd zatarasený přenosnými dopravními bloky. Jill naposledy mrkne na hodinky, spustí ruku a my se vyřítíme ze svých úkrytů. Doběhneme až k barikádě, tři muži odstřelí zátky bloků, z kterých okamžitě začne vytékat voda. Od budovy vpředu k nám běží několik postav. Samopaly začnou rozdávat karty, kousek ode mě dopadne granát.

Číňané jsou zmatení, nedokáží konsolidovat obranu, ale mají přesilu. Několik mužů z naší skupiny je postřeleno. Leží na zemi, mají zavřené oči, z úst jim teče krev.

Plížím se podél zdi, z okna v prvním patře zní střelba. V uších mi zvoní a před očima mám mžitky. Barikádou projíždí naše vozy. Vidím, jak Jill vbíhá po rampě do útrob budovy.

Zabočím za roh a vrazím do malého Číňana. Rozpráhne se a rozerve mi bajonetem látku na levém rameni. Kopnu ho do břicha udělá několik kroků zpět. Pozvednu samopal a stisknu spoušť.

„Kelly,“ křičí na mě Jill z rampy. „Tudy!“

Sklad je plný konzerv, kanystrů a zelených beden s rudými hvězdami na víkách. Muži nosí proviant do dodávek. Zahlédnu Fešáka Má umazaný obličej od krve, ale září, jako by vyhrál hlavní cenu v loterii.

Probíhám skladem a hledám oddělení s léky.

„Co tady děláš, Fešáku,“ slyším za zády Jill. „Kde máš lidi? Máte to hlídat venku!“

V rohu zahlédnu krabici s červeným křížem a vrhnu se k ní. Je však plná jen obvazového materiálu. Pátrám dál. Střelba okolo utichá.

Cítím, jak mi srdce tluč v krku. Zastavím se a snažím se racionálně uvažovat. Něco tak vzácného, jako je lék proti japonské zimnici, se přeci nebude jen tak povalovat mezi konzervami s masem a sušeným mlékem.

Rozhlížím se a nakonec si všimnu pancéřových dveří ve zdi. Terminál již dávno nefunguje, a tak jsou zavřené jen pomocí řetězů a ocelových lan. Rozstřílím zámky a vtrhnu dovnitř. Na policích jsou vyrovnané malé schránky se skleněnými ampulkami.

Něco za mnou zašramotí. Otočím se a spatřím Jill s obrovským úsměvem od ucha k uchu. Obejmu ji.

„Do prdele!“ ozve se najednou od zadního vchodu. „Posily,“ zakřičí kdosi.

Do skladu vbíhá skupina čínských ozbrojenců a rozsévá smrt. Popadnu do hrsti několik ampulek a utíkám s Jill k přednímu východu.

Fešák leží na zemi s prostřelenou hlavou. Jill se zastaví a vyděšeně si ho prohlíží.

„Pojď,“ táhnu ji za ruku. „Pojď!“

Do zdi kousek od nás se zaryjí kulky. Táhnu Jill do boční chodby, ale najednou se mi vytrhne a vrací se zpět. Má v očích divoký výraz, šílenství, kvůli kterému neodešla tenkrát se mnou do Nevady.

„Sbohem,“ zašeptám a běžím dál. Chodba končí zamčenými dveřmi. „K sakru,“ řeknu. Slyším, jak se chodbou blíží pronásledovatelé.

Pohlédnu na ampulky. Tak blízko, tak blizoučko. Jsem na konci, uvědomím si. Vidím před sebou Frankieho a Nancy, jak mi mávají na rozloučenou. Nancy tečou z očí slzy, Frankie se dívá do země.

Uložím ampulky do kapsy, abych měl volné ruce. Prsty však zavadím o cosi chladného a vyndám to na světlo. Je to Gibskon.

„Fajn,“ řeknu a chvilku před tím, než se zpoza rohu vynoří smrt se šikmýma očima, stisknu věcičku v dlani.

Svět se vlní jako hladina oceánu. Zvedá se mi žaludek.

Otevírám oči. Ležím na zemi, chodba je potemnělá, prázdná.

Do prdele, co se děje?

Vydávám se opatrně zpět do skladu. Proč mě nechali žít? Proč...? Sáhnu do kapsy – je prázdná. Má to být nějaký krutý žert? Vzali mi ty léky a nechali naživu jen proto, že jsem již odsouzený k smrti?

Sklad je plný mrtvol, ale všechen tovar je pryč. Hádám, že něco se podařilo odvézt, zbytek Číňané převezli na bezpečnější místo.

Bloudím ulicemi, mozek odmítá pracovat, nastartovat a pokusit se znovu vyextrahovat smysl a řád tam, kde je jen chaos a zkáza

Vstupuji na japonské území. Když zabočím na šestnáctou ulici, octnu se tváří v tvář jednomu z nich.

Ukloní se a řekne: „Ekusukyu-zumi.“

Nesnažím se ani sáhnout pro zbraň. Neškodně se mi houpe na rameni.

Muž zmizí jako duch. Nejsem si jist, jestli jsem ho doopravdy potkal, nebo to byl jen přízrak noci, halucinace.

Je půlnoc.

Sbíhám z kopce a blížíím se k pobřeží. Cítím slanou vodu, vyjetý olej a mrtvé ryby. Opřu se o zpola vyvrácený strom a dávím. Mám křeče v žaludku, zvratky jsou smíchané s krví. Podlamují se mi nohy a klesám na zem. Zimnice přebírá vládu nad mým tělem.

„Fešák je mrtvej,“ říká Mike. „Jill je na tom dost špatně, ale dostane se z toho.“

Jsem zpět v centrále. Mike mi říká, že mě našla hlídka zkrouceného na zemi kousek od přístupové šachty.

Všichni kolem mají slavnostní náladu, Akce je všeobecně považována za úspěšnou, mají dvě dodávky plné materiálu, přišli jen o patnáct lidí.

„*Máte jukusei?*“ zeptám se.

„Ne,“ zakrouťí hlavou Mike.

„Musím pryč,“ řeknu a zvedám se na nohy. „Jak se dostanu co nejrychleji do Mercedu?“

Zamračeně si mě prohlíží.

„Za patnáct hodin tam mám s někým schůzku.“

„Počkej,“ volá na mě Mike. „Až zjistíme, kam to převezli, můžeme to zkusit znovu.“

Jdu na ošetřovnu. Jill přišla o oko, má zlomenou ruku a dva průstřely plic. Je v komatu, respirační souprava syčí a vzdychá.

Cítím, jak se mi v duši roztahuje prázdnota. Chci odtud pryč, na vzduch, na světlo. Do liduprázdné Nevady, lhostejné k lidskému bláznovství.

Mike mě chytí za loket a táhne pryč. „Čekáme zásobovací ponorku. Odveze tě do Santa Cruz. Odtamtud by neměl bejt problém se do Mercedu dostat.“

Ponorka je ve skutečnosti malinký batyskaf s přídavnou turbínou, do kterého se sotva vejde pilot a těch několik beden munice, které se podaří sponzorům *Svobodných Američanů* sehnat.

Pilot se jmenuje. Rafal a celou cestu mě zasypává vtipy o Polácích.

„Víš, jak stojí polská popravčí četa?“ ptá se.

Unaveně zavrtím hlavou.

„V kruhu,“ řekne. Záplava slov je nekonečná, je obdivuhodné, jak jsou někteří lidé necitliví. Usínám, ale Rafal nepřestává žvanit. Vsadím se, že si vtipy říká, i když pluje sám.

Když v Santa Cruz vystupuji na molo, je osm ráno. Polykám poslední tabletu XXTC. Až její účinky odezní, proměním se v horu nepoužitelné biomasy.

Rafal mi pomůže sehnat auto.

Indiáni již pod mostem nejsou... i když o kousek dál stojí mohyla z navršených kamenů. Zastavím u ní a přemýšlím, jestli tam spí můj bratr.

Mám dobrý čas. Od Mercedu mě dělí již jen nějakých deset, dvacet mil. Před očima mi probleskuje poušť a krajina kolem Roberts Creek. Halucinace jsou čím dál tím častější. Něco mě táhne domů. Co mi řekne Frankie? bleskne mi hlavou. „Ty debile!“ zařve. „Co jsi tím dokázal?“

Blížím se k Mercedu, když se ozve svištivý zvuk a kousek před můj vůz dopadne granát z minometu. Šlápnu na brzdu, auto dostane smyk, prolétnu předním sklem.

Z kopce napravo sbíhá několik mužů. Drží v rukách zbraně.

Ležím bezmocně na zemi.

„Prošacujte ho,“ ozve se rozkazovačným tónem. Někdo mě neurvale otočí a prohledá kapsy. Další prolézají auto.

„Má zimnici, John,“ ozve se. „Má zasranou zimnici,“

Za chvíli zmizí. Nevzali mi nic, přidali pár kopanců a nadávek. Pomalu se zvedám. Mám něco s nohou, nemůžu došlápnout.

Najdu kus klacku a belhám se na východ. Jsem jako stroj, jako robot naprogramovaný na návrat domů z obchůzky, kterého přepadla parta výrostků a do obvodů mu zarazila šroubováky. Cedím olej, odpadávají ze mě dráty.

Nevzdám to, hučí mi v hlavě. Padá tma a já nevím, kde jsem. Možná chodím v kruhu, možná jsem již mrtvý a moje duše klesá do podsvětí. Zakopávám a zvedám se, bolest mi vystřeluje z nártu do pravého ramene. Znovu upadnu a tentokrát již nevstanu. Ležím na zemi, ranec zkaženého masa, vyčerpaného až do posledního joulu.

Vrací se halucinace, oči a ústa na mě mluví. Jsou to indiáni? Je to Jill a její spolubojovníci? Je to Rafal? Cizí ruce mě uchopí za ramena a táhnou pryč. Zdá se mi, že vidím obrys helikoptéry.

Ležím na zadním sedadle chevroletu. Vpravo vykukuje Samova hlava.

„Už se probral,“ řekne směrem k muži za volantem.

Ten jen přikývne, dál upřeně sleduje silnici před sebou.

Opatrně se zvedám na lokty.

„Nedokázal jsem to,“ řeknu po chvíli. Sam mi podá láhev s vodou a sendvič. Napiji se, ale nemůžu jíst. Mám scvrklý žaludek. Přestávají mě poslouchat oči. Je obtížné zaostřit. Přerývaně vyprávím svůj příběh. Muž mlčí, Sam se tluče do prsou. „Já bych jim dal!“ křičí.

Po nějaké chvíli se mi podaří posadit. Vjíždíme právě do Benton. Za ním začíná Nevada. Země ve stínu Sierry, kde neprší, jen fouká vítr a září slunce.

První týden strávím v posteli v horečnatém deliriu. Nancy se o mě stará jako o malé dítě. Frankie se přede mnou schovává. Má usazené oči, stydí se za svou slabost.

Halucinace se stupňují, sny se mi pletou mezi prsty, tápu a ztrácím se. Zdá se mi o místě kousek za Roberts Creek v horách. Stojím uprostřed silnice a zmateně se rozhlížím. Je noc, klepu se zimou.

„Jak je ti, strýčku?“ ptá se Nancy, když se odpoledne vyštrachám z postele. Sedí v kuchyni na vozíku a čte si.

„Dobře,“ usměje se trpce. „Kde je Frankie? A Sam s...“

„Alex,“ napoví mi Nancy. „Předevčírem se vrátili domů.“

Posadím se ke stolu a naliji si vlažný čaj. Cítím se podezřele dobře.

Asi o půl hodiny později se na příjezdové cestě ozve stárnoucí fordka. Frankie vejde do kuchyně s nákupem v hnědých papírových sáčcích.

„Byl jsi v Rafaelu?“ zeptám se ho. Měří si mě pohledem.

„Poslyš,“ vyhrknu impulzivně. „Vyjedeme si spolu.“

„Kam?“ nechápe Frankie.

„Je jedno místo, kam bych se rád podíval,“ řeknu. „Myslím, že je to za Miguelovou farmou.“

Vychází měsíc a poušť náhle ožívá panoptikem stínů. Ušchlé trsy trávy vykukují za kameny a připomínají Navahy před tím, než začali prodávat bižuterii.

„Jak dlouho tady ještě budeme tvrdnout?“ ptá se netrpělivě Frankie.

Pokrčím rameny, podám mu cigaretu.

Kouříme.

„Za všechno můžou ti sráči z Austrálie,“ prohodí konverzačně Frankie.

„Myslíš ty sráče z Rakouska?“

„Přesně,“ přikývne Frankie. „Ty.“

„Máš pravdu,“ souhlasím.

Zdá se mi, že to musí každou chvíli přijít. Snad teď... Něco mě k tomuto místu přitahuje, něco mě nutí stát přesně v tuto chvíli na tomto místě. Tak přeci má svět nějaký řád, pomyslím si. I když spočívá v tom, že jedinkrát v životě víte, kde máte být. Vnáší mi to do duše klid. Cítím se být součástí tohoto vesmíru, něčím důležitým, nepostradatelným, nepřehlédnutelným.

„Do prdele,“ řekne Frankie, když se po obloze sveze blesk.

Kousek přede mnou cosi zajiskří. Zježí se mi vlasy, brní mě kosti. Moje dřívější já vystoupí z Gibsonova kontinua a objeví se uprostřed silnice a zmateně se rozhlédne. Přistoupím k němu a natáhnu ruku. Ampulky jsou studené, ucítím, jak mi padají z/do dlaně.

Trvá to jen chvílku. Přelud zmizí, otáčím se na Frankieho. Stojí za mnou s otevřenou pusou.

„Je toho dost pro všechny v Nevadě,“ řeknu. Držím v ruce naši budoucnost. Je to kouzelný pocit.